

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
13 У 11188/17
Дана 06.02.2020. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Вере Маринковић, председника већа, Ксеније Ивановић и мр Зорана Релића, чланова већа, са судским саветником Милицом Јовановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., улица ..., кога заступа пуномоћник Рајковић Мирослав, адвокат из Уба, Краља Петра првог бр. 52, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско правне послове, Београд, Кнеза Милоша број 20, ради поништаја решења туженог број: 465-02-00205/2012-07 од 08.06.2017. године, са заинтересованим лицем ЈП „Путеви Србије” ..., ..., у предмету експропријације, након одржане усмене јавне расправе дана 06.02.2020. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 06.02.2020. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско правне послове, Београд, број: 465-02-00205/2012-07 од 08.06.2017. године, и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Министарство финансија Републике Србије, Сектора за имовинско правне послове, Београд, да тужиоцу АА из, улица ..., накнади трошкове управног спора у износу од 35.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба АА из ..., у овом управном спору тужиоца, изјављена против решења Одељења за привреду и имовинско-правне послове општине Лајковац, број 465-683/2011-04 од 30.12.2016. године, којим се:

У тачки 1. диспозитива, усваја се предлог ЈП „Путеви Србије” Београд, па се у корист предлагача, у циљу изградње аутопута Е763 Београд-Пожега, деоница

Лајковац-Љиг, експроприше непокретност у приватној својини и то:

- кп. бр. .../..., њива 2. класе, у пов. од 0.09.01 ха
- кп. бр. .../..., воћњак 3. класе, у пов. од 0.02.38 ха
- кп. бр. .../..., њива 1. класе, у пов. од 0.76.50 ха

Уписане у Лист непокретности број ... КО ..., чији је власник АА из ..., улица ...;

У тачки 2. диспозитива, усваја се захтев АА из ..., па се у смислу члана 10. Закона о експропријацији, у корист ЈП „Путеви Србије” Београд, експроприше и то:

- кп. бр. .../..., њива 1. класе, у пов. од 0.01.84 ха

Уписане у Лист непокретности број ... КО ..., чији је власник АА из ..., улица ...;

У тачки 3. диспозитива, одбија се захтев АА из ..., да се у смислу члана 10. Закона о експропријацији, у корист ЈП „Путеви Србије” Београд, експроприше и то:

- кп. бр. .../..., у пов. од 0.08.42 ха

Уписане у Лист непокретности број ... КО ..., чији је власник АА из ..., улица ...;

У тачки 4. диспозитива, утврђено је да ће се накнада за експроприсане непокретности одредити у посебном поступку, након правоснажности овог решења;

У тачки 5. диспозитива, обавезан је корисник да у року од 15 дана од дана правоснажности овог решења поднесе овом органу писмену понуду о облику и висини накнаде за експроприсане непокретности и,

У тачки 6. диспозитива, утврђено је да корисник експропријације стиче право уласка у посед експроприсаних непокретности даном правоснажности одлуке о накнади, односно даном закључења Споразума о накнади.

Тужбом поднетом овом суду дана 20.07.2017. године, као и поднесцима, тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа из разлога прописаних одредбом члана 24. став 1. тачка 1, 3. и 4. Закона о управним споровима. Наводи да оспорено решење не садржи разлоге о одлучним чињеницама, јер је тужени у свом решењу изнео разлоге које је морало да садржи првостепено решење, а ти разлози се у директној супротности са неспорним чињеницама које су наведене у Информацији о локацији Општинске управе Лајковац. Ово посебно, јер је у оспореном решењу наведено да се из налаза вештака грађевинске струке ..., дипл.инж.грађ. из ..., види да је приступ објектима омогућен, као и да безбедност и статичност грађевинских објеката није угрожена. Међутим, овакав навод другостепеног решења је у директној супротности са садржајем Информације о локацији издатој од Одељења за урбанистичке послове и просторно планирање Општине Лајковац број 350-4/2017-03 од 13. 01. 2017. године, у којој у задњем ставу стоји изричит навод да к.п. бр. .../... КО ... остаје без приступне саобраћајнице, те је неопходно да власник предметне парцеле прибави дозволу за прикључак од надлежног министарства у складу са чланом 133. став 2. тачка 14. Закона о планирању и изградњи, а ради коришћења постојећих објеката. Поред наведеног, како АА, овде тужилац, с обзиром на површину преосталог дела к.п. бр. .../... КО ..., никако не може решити приступну саобраћајницу користећи само ту парцелу, јер се не може на пола насипа надвожњака попети на надвожњак, већ мора ићи низ њега до његовог почетка и тек ту се укључити, то је јасно да та саобраћајница мора ићи и преко парцела трећих лица што би именованог довело у нерешиву правну ситуацију, јер би он морао подносити тужбе за конституисање службености преко парцела трећих лица, који су спорови изузетно скупи и дуго трају, а према информацији о локацији изгледа да би он требало и да финансира изградњу те приступне саобраћајнице. Посебно истиче да је и лаику јасно када само погледа копију

плана која је саставни део Информације о локацији да је неодрживо да тужилац настави да живи на наведеној парцели и да је јасно да се његово домаћинство мора експроприсати. Ово са разлога, јер ако тужилац треба да тражи одобрење за приступни пут, да га уради, финансира, ако за адаптацију или реконструкцију своје куће која је у заштитном појасу јер је у зони од 10 метара од пута другог реда, пошто ножица насипа за надвожњак полази на три метра од ивице терасе предузећа или инситуције која је утврдила зону заштите и при том ништа ново не може да зида на својој парцели, поставља се питање шта је са правом својине као уставном категоријом која се може одузети и ограничити само на основу закона уз правичну накнаду. Наводи и да је у непосредној близини грађевинских објеката тужиоца предвиђена изградња надвожњака која ће додатно отежати даљу егзистенцију власника парцеле. У прилогу тужбе је доставио и налаз и мишљење вештака грађевинске струке ..., дипл.инж.грађ. из Ваљева из кога се види да су наводи вештака ... о одлучним чињеницама неистинити.

Тужилац у допуну доказног поступка доставља суду фотографију лица места након падања кише са коментаром да се из тих фотографија које су направљене у јулу месецу види, да се и код најмање кише направи водена баријера између његовог дворишта и надвожњака, с тим да се може само претпоставити шта ће бити у јесен и зиму, јер је његов кућевни плац остао у једном удубљењу облика каде тако да вода нема где да оде нити је решено питање одводњавања. Такође се види и да је тужилац морао да уради држач да би се успео уз рампу, низ коју је морао у кофама да пренесе три тоне јечма који оврво и довезао трактором до наведене рампе, јер нема приступног пута којим би могао да уђе у свој кућевни плац пошто му је прилаз пресечен наведеном рампом надвожњака висине око два метра, а Просторним планом Општине Лајковац уопште није решено питање приступног пута за његово домаћинство након изградње надвожњака за прелаз преко ауто-пута. На исти начин је тужилац у јесен 2018. године морао ручно да истовара и преноси дрва и угаљ са наведеног надвожњака до свог дворишта. Доставља и фотографије лица места сачињене у јулу 2019. године. Тужилац даље истиче да је у међувремену извођач радова почео насипање трасе будућег надвожњака тако да је насипом те трасе потпуно пресечена комуникација домаћинства тужиоца са јавним путем, јер је насип трасе надвожњака постигао висину од око 1,5 метар, а насипом је затрпана и септичка јама која је експроприсана. Према информацији о локацији која је приложена у списима предмета изdatoј од Одељења за урбанистичке услове и просторно планирање општине Лајковац број 350-4/2017-03 од 13. 01. 2017. године, у ставу трећем на другој страни земљишни појас за путеве другог реда је 20-25 метара, након чега се наставља заштитни појас који за путеве другог реда износи 10 метара у оквиру кога је забрањена градња грађевинских и других објеката, а на њега се наставља трећи појас који се зове појас контролисане градње још 10 метара ширине у коме је забрањена изградња депонија отпада и смџа, а самим тим и септичких јама. Када се ова три појаса саберу добија се ширина од 40-45 метара, што је већа ширина од целокупне ширине целог преосталог кућевног плаца тужиоца, тако да он ништа ново не може градити на том плацу нити може решити питање септичке јаме, јер иста мора бити одмакнута од следећег домаћинства које је непосредно уз његово. Поред тога сада се јасно види да је свака комуникација домаћинства са јавним путем потпуно пресечена, те се из домаћинства тужиоца ни на који начин не може изаћи нити у њега са јавног пута ући. Самим тим је домаћинство тужиоца одсечено од света, што је било познато у самом моменту започете градње аутопута и експропријације, јер у

наведеној Информацији о локацији у последњем ставу јасно је наведено да изградњом аутопута као и регулацијом укрштања државног пута првог и другог реда кат. парцела .../... КО ... (кућевни плац тужиоца) остаје без приступне саобраћајнице. Са наведених и других разлога ближе наведених у тужби и поднесцима, тужилац предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу тужени орган је навео да тужилац у тужби није навео нове чињенице, нити је приложио нове доказе, да остаје при разлозима изнетим у оспореном решењу и предлаже да се тужба одбије као неоснована.

Заинтересовано лице ЈП „Путеви Србије”, коме је тужба достављена на одговор, у остављем року није доставио суду одговор на тужбу.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу дана 06.02.2020. године, у складу са одредбом члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09), којом је прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима. Усмена јавна расправа одржана је у присуству АА лично и пуномоћника тужиоца Рајковић Мирослава, адвоката из Уба, а у одсуству уредно позваног туженог органа и заинтересованог лица, у складу са чланом 38. став 1. Закона о управним споровима.

Пуномоћник тужиоца је у речи на усменој јавној расправи изјавио да у свему остаје при тужби и постављеном тужбеном захтеву. Предложио је да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и обавезе тужени орган да тужиоцу на име накнаде трошкова управног спора надокнади износ од 16.500,00 динара, на име састава тужбе и за приступ пуномоћника на одржаној усменој јавној расправи износ од 18.000,00 динара.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу туженог органа и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Ово са разлога, јер је тужени орган потврдио ожалбено решење од 30.12.2016. године, као правилно и на закону засновано, с обзиром да је по оцени туженог правилно првостепени орган у извршењу решења Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско правне послове, Београд, број: 465-02-00205/2012-07 од 31.09.2016. године, а поступајући и по пресуди Управног суда 19 У 13137/12 од 17.03.2015. године, донео одлуку као у тачки 3. диспозитива ожалбеног решења од 30.12.2016. године, односно одбио захтев АА из ..., овде тужиоца, да се у смислу члана 10. Закона о експропријацији, у корист ЈП „Путеви Србије” Београд, експроприше и то: кп. бр. .../..., у пов. од 0.08.42 ха, уписане у Лист непокретности број ... КО ..., чији је власник именовани.

Образлажући своју одлуку тужени орган је навео:

- да је поступак експропријације започет по предлогу корисника, да је првобитним предлогом било обухваћено више парцела у власништу овде тужиоца, да је

првостепени орган донео решење број 465-683/2011-04 од 06.02.2012. године, које је након пресуде Управног суда у Београду 19 У 13137/12 од 17.03.2015. године, поништено у целости уз налог да се у смислу члана 10. Закона о експропријацији, ангажује вештак грађевинске струке;

- да је вештак грађевинске струке ..., дипл.инж.грађ. из ..., у свом налазу и мишљењу од 31.10.2015. године, као и допунском налазу од 31.11.2015. године, дао мишљење да иако се на кп број .../... КО ... налазе грађевински објекти који се налазе непосредно поред трасе аутопута деонице Лајковац -Љиг, видно је да изградњом аутопута објекти не губе своју сврху, пошто је приступ објектима омогућен као и да безбедност и статичност грађевинских објеката није угрожена, те је закључак вештака да на предметном земљишту неће бити отежана егзистенција ранијег сопственика,

- због чега је тужени одбио жалбене наводе тужиоца у целини, уз напомену да у вези навода жалиоца да је изградњом аутопута прилазни пут оштећен и онемогућен прилаз до куће указао му да захтев за накнаду евентуално настале штете поднесе месно надлежном суду.

Међутим, по оцени суда, тужени орган је тиме што је потврдио ожалбено решење као правилно и на закону засновано, повредио закон на штету тужиоца, а што тужилац у тужби основано указује.

Одредбом члана 10. Закона о експропријацији (“Службени гласник РС”, бр.53/95, “Службени лист СРЈ”, бр. 16/01 и “Службени гласник РС”, бр. 23/01...55/13), је прописано да ако се приликом експропријације једног дела непокретности утврди да сопственик нема економског интереса да користи преостали део непокретности, односно ако је због тога на преосталом делу непокретности онемогућена или битно отежана његова егзистенција, експроприсаће се, на његов захтев, и тај део непокретности.

Ово са разлога, јер по оцени Управног суда, првостепени орган у поновном поступку није поступио на начин прописаним цитираном одредбом члана 10. Закона о експропријацији, јер у спроведеном поновном поступку није утврдио одлучну чињеницу, да ли тужилац има или нема економски интерес да користи преостали део непокретности, односно да ли му је због експропријације на преосталом делу непокретности онемогућена или битно отежана егзистенција. Ово с тога што из налаза вештака од 31.10.2015. године, и допуне налаза од 31.11.2015. године, на који се позивају управни органи, произлази да је вештачењем утврђивана само чињеница да у односу на површину преосталог дела није угрожена егзистенција власника, са образложењем да је “евидентно да неће бити битно отежана егзистенција сопственика преосталог дела непокретности”, али не и на околност како чињеница “да неће битно отежавати егзистенцију власника” утиче на организацију живота у смислу становања и одржавања породичног домаћинства, код чињенице да тужилац након изградње аутопута неће имати приступ до преосталих делова, што је тужилац истицао и у управном поступку пре доношења првостепеног решења, као и у жалби на решење првостепеног органа. Самим тим због погрешне примене одредбе члана 10. Закона о експропријацији, са разлoзима које првостепени орган наводи у образложењу решења, повређена је одредба члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, бр. 33/97...31/01), којом је прописано да свако решење мора, између осталог, да садржи утврђено чињенично стање и разлоге који су били одлучни

при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Имајући у виду да је управни поступак јединствен, а другостепени орган решавајући по жалби тужиоца није отклонио недостатке првостепеног поступка, то је, по оцени суда, оспорено решење донето уз повреду одредбе члана 232. став 1. у вези члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку.

Наиме, у образложењу оспореног решења тужени орган је оценио да су неосновани и без утицаја сви наводи жалбе тужиоца, али није навео конкретне разлоге уз позивање на прописе за овакву оцену навода жалбе. Самим тим, тужени орган, иако дужан у складу са одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр.33/97, 31/01 и “Службени гласник РС”, бр.30/10), није дао разлоге за оцену навода жалбе којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, правилност налаза и мишљења вештака, те правилност примене одредбе члана 10. Закона о експропријацији.

Ово посебно, јер је тужилац у жалби и допуни жалбе између осталог навео: да је у поновном управном поступку код првостепеног органа истицао да је неопходно да се на терену, због промењених околности услед у међувремену изведених радова на саобраћајници, изведе поновно вештачење геометра и вештака грађевинске струке, а да је његов предлог одбијен са образложењем да је тужени орган у свом решењу од 31.08.2016. године, навео да ће првостепени орган у поновном поступку без даљег извођења доказа на бази чињеничног стања утврђеног у претходном поступку донети решење о захтеву тужиоца; да је до промене на терену дошло са разлога што су грађевинске машине три четвртине дворишта прекопале, што је довело до немогућности нормалног функционисања и коришћења породичне куће, јер је кућа три метра удаљена од стопе ножица насипа за надвожњак који се у међувремену гради; да он нема економски интерес да задржи непокретност, јер се иста налази на самој граници трасе аутопута, што је и био разлог да прошири захтев за експропријацију кп број .../... КО ...; да се из регионалних планова Урбанистичке службе Општине Лајковац види да на наведеној парцели није дозвољена градња и да се иста налази у обухвату приступног пута за аутопут; да је у налазу вештака који тужилац приложио уз жалбу, а који је дат у предмету Основног суда у Убу РЗ број .../... од 08.01.2015. године, наведено да је прилазни пут оштећен тако да је практично онемогућен прилаз домаћинству предлагача; да се поставља питање егзистенције предлагача у смислу стабилности грађевинских објеката, као и изложености сталној буци и аерозагађењу, о чему је тужилац у прилогу доставио и фотографије са лица места, као и да је у међувремену тужилац примио и Информацију о локацији за кп .../... КО ..., са две скице на које је приказана траса аутопута и траса надвожњака за прелаз преко аутопута, а где је између осталог наведено, да је део предметне парцеле узет за изградњу надвожњака и да је у заштитном појасу од 10 метара забрањена градња нових објеката, а реконструкција постојећих је дозвољена само уз сагласност институције која је утврдила зону заштите, као и да предметна парцела остаје без приступне саобраћајнице и да је неопходно да власник те парцеле прибави дозволе за прикључак од надлежног министарства у смислу одредбе члана 133. став 2. тачка 14. Закона о планирању и изградњи, а ради

коршћења постојећих објеката, као и евентуалних прибављања дозвола за интервенције на објектима, те да ова информација побија у свему налаз вештака на основу којег је донета одлука као у тачки 3. ожалбеног решења.

Код изнетог, образложење оспореног решења не садржи разлоге за оцену да су неосновани и без утицаја наводи тужиоца истакнути у жалби и допуни жалбе, да је правилно ожалбеним решењем првостепени орган у поновном поступку правилном применом одредбе члана 10. Закона о експропријацији, тачком 3. диспозитива, одбио захтев тужиоца за експропријацију наведене непокретности, због чега је по оцени суда и тужени орган оспорено решење донео уз повреду одредбе члана 199. став 2. у вези члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку.

Поред наведеног оспорено решење је донето и уз повреду одредбе члана 198. став 1. Закона о општем управном поступку, с обзиром да је оспореним решењем одбијена као неоснована жалба тужиоца изјављена против ожалбеног решења од 30.12.2016. године, а да је према образложењу оспореног решења и списка предмета, предмет жалбеног поступка, је била оцена жалбених навода којим је тужилац оспорио законитост ожалбеног решења само у делу тачке 3. диспозитива.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, након закључене усмене расправе у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” бр. 111/09), а на основу члана 41. и 42. став 1. наведеног Закона, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде, с тим што су правно схватање и примедбе суда у погледу поступка, изнете у овој пресуди, обавезујуће за тужени орган, које ће у поновном одлучивању донети ново, на закону засновано решење, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. наведеног Закона.

Решавајући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора, суд је применом одредаба чланова 66. и 67. Закона о управним споровима, а у вези са члановима 150., 153. и 154. Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС”, бр. 72/11.. 87/18), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, нашао да је тужилац, који је у овом спору успело, имао трошкове за ангажовање пуномоћника из реда адвоката на име састава тужбе износ од 16.500,00 динара, и за приступ пуномоћника на одржаној усменој јавној расправи износ од 18.000,00 динара, који износи су одмерени применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Сл. гласник РС”, бр. 121/12), као и трошкове таксе на тужбу (390,00 динара) и одлуку (980,00 динара) у укупном износу од 1.370,00 динара, сходно тарифном броју 28. и 29. Таксене тарифе Закона о судским таксама (“Службени гласник РС”, број 28/94...95/18), због чега је одлучио као у ставу другом диспозитива ове пресуде.

У преосталом делу, а до траженог износа од по 1.750,00 динара, на име трошкова таксе на тужбу и одлуку, суд није признао тражене трошкове, јер они нису опредељени сходно наведеној Таксној тарифи Закона о судским таксама.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 06.02.2020. године, 13 У 11188/17

Записничар
Милица Јовановић,с.р.

Председник већа-судија
Вера Маринковић,с.р.

За тачност отправака
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АЈ